

La vida de la difunta

Ho sap tothom i és profecia: «Mai com ara s'havia publicat tanta poesia a casa nostra i se n'havia llegit tan poca... Mai com ara havia estat tan fàcil assistir a un recital de poesia i tan difícil de sentir-hi alguna cosa passable». Ho escrivia Oriol Ponsatí-Murlà fa més d'un any a la secció que publica setmanalment al suplement gironí de *La Vanguardia*. Ponsatí-Murlà parlava justament de Roger Costa-Pau, un dels pocs «referents indiscutibles» d'aquest «caos gairebé obscè». Per Fires de Sant Narcís, la Sala La Planeta i la Llibreria 22 van presentar-nos la dissetena proposta de poesia. «Aquest any, hem volgut convidar quatre poetes que han publicat un llibre; tots quatre ens han dit que sí», va comentar Guillem Terribas. Rosa Font ha publicat *Des de l'arrel*; Francesc Prat, *Fingiments*; Roger Costa-Pau, *I en qui, l'ofec?*; Pep Vila, *De la felicitat gastada*. La cinquantena escassa d'amics de la poesia i de familiars que vam aplegar-nos a La Planeta el 29 d'octubre de l'any passat vam estar exactament una hora i trenta-cinc minuts sentint-los recitar i escoltant les presentacions que cadascun d'ells va fer d'un dels altres. Costa-Pau, potser el més bon rapsode, va optar per recitar poemes dels seus diferents llibres, i va acabar amb els haikus de *I en qui, l'ofec?* La seva poesia, quintaessencialista, de l'instant, molt enigmàtica, musical, convidava més al silenci que a l'aplaudiment, a la reflexió que al comentari. Rosa Font, la més propera a la naturalesa, però també a la tradició noucentista perquè «no hi ha mai res que grinyoli en els seus poemes», arriba cada cop més a l'essència, lluny, no obstant això, del descarnament de Costa-Pau. Els seus versos són ponts i no, com els de Costa-Pau, precipicis. Francesc Prat, el més nerviós, va barallar-se amb el seu rellotge perquè algú li devia dir que els tocaven no-sé-quants minuts per cap. Va voler condensar-ho tot tant que va fer un xic críptica una poesia que no ho és gens, prosa esculpida amb el mall del vers, orgullosa de ser de poble, nítida com un bon paisatge, arrelada a la seva infantesa, fidel als morts («Som la vida dels difunts»), excessivament humil si pensem en el pòsit intel·lectual que li fa d'adob. Pep Vila va ser un mal final. El menys sorprenent, el més proper a la tradició, però també al bon joc barroc. Va combinar algunes experiències personals encomiables amb una *Oda inacabada a Girona*. En sortir, en Guillem deia que la poesia té un públic estable i molt fidel. «En proporció, es ven tant com la prosa, perquè, en la mateixa proporció també, es pu-

bliquen tants menys llibres de poesia que de prosa». Al carrer, cadascú es quedava amb el poeta que ja abans d'entrar sabia que li agradava. Molts, però, no acabaven de definir-se. Si la poesia és una difunta, la difunta, avui, no vol crits. Deixem-la fer. Deixem que reviscoli de tant en tant, entre equivocacions, camins massa fressats, marrades i queixes.

El cànter, trencat

L'any passat no es va celebrar al Museu d'Art el cicle Poesia al Cànter, que coordinava justament Roger Costa-Pau. El motiu? No hi anava prou gent. En un dels països que deu tenir més poetes per metre quadrat, sembla que ni tan sols tots ells tinguin prou clar que la poesia és per ser dita en veu alta.